No. 66 -

:: DOOR CISSY :: VAN MARXVELDT

Ik ben niet sentimenteel. Absoluut niet. 'k Hoorde gisteren nog de nieuwe werkvrouw tegen Cor, mijn dienstmeisje, zeggen, toen ik me driftig maakte, zeèr driftig, over het zilver, dat naar mijn zin slecht gepoetst was: „Nou maar, da's een kwaje hoor!" En ik genoot van die ontboezeming.

Ik heb gelukkig de eenige huwelijkskans, die ik ooit gehad heb, verspeeld. Gelukkig, zeg ik, omdat ik weet, dat ik het nooit met een man, en vooral niet met dien eenen man, zou hebben kunnen vinden. Mannen zijn slecht of vervelend, ze bedriegen je of ze kruipen voor je, en geen van beide categorieën heeft me ooit aangelokt. — Ik ben dus ongetrouwd gebleven, en woon nu kalm en tevreden — tot die tevredenheid behooren ook de talrijke oneenigheden met Cor, waar ik niet buiten kan — al tien jaar alleen in het huis, waar mijn ouders vroeger in gewoond hebben. Geldzorgen heb ik niet, ik houd veel van lezen, liefst boeken waar van ongelukkige huwelijken in voorkomt, en erger me als afwisseling dolgraag aan onwijze lectuur, waarin de Hij — liefst met een hoofdletter — haar Held, haar Schat, haar Alles is, en de Zij . . . maar laat ik me niet opwinden!

'k Woon in een heel nette, stille straat. De huizen zijn allemaal precies eender: twee ramen en deur beneden, drie ramen boven, tuintje er voor met een hekje, tuin er achter. Mijn tuin ziet er altijd keurig uit, beter verzorgd dan de andere tuinen. Dat is een soort trots van me.

Tegenover me staat nu al twee maanden lang een huis leeg. Natuurlijk is het voortuintje schandelijk verwaarloosd, de achtertuin zal ook wel verwilderd zijn. Ik houd niet van leegstaande huizen, ze maken me somber. Bovendien is het een mijner genoegens het doen en laten van mijn oveburen gade te slaan. Daar steekt geen kwaad in. Tenminste niet zooals ik het doe.

Ik stel me niet verdekt achter drie paar gordijnen op. Nee, ik schuif juist de gordijnen ver op zij, en ga voor 't raam zitten, zoodat iedereen me kan zien. En dan kijk ik. Maar 't begint een beetje vervelend te worden op den duur, omdat ik precies weet op welk uur Mevrouw van No. 68 uitgaat, of het dienstmeisje van No. 70 de voorkamer doet, of Mijnheer van No. 64 voor het raam zijn bittertje drinkt. No. 66, dat nu leeg staat, heeft altijd het meest bezienswaardigs opgeleverd. 'k Heb eerst, vanuit mijn kamer natuurlijk, de verloving meegemaakt van de eenige dochter. Ik heb me een heelen dag heerlijk zitten ergeren aan bloemstukken en cadeaux. Een paar maanden daarna trouwde ze. En o.. de huwelijkscomedie heb ik een innig pleizier gehad. Tranen en zoenen en bloemen en nòg al meer cadeaux. 's Avonds vertrok het gelukkige paar op de huwelijksreis. Hij had den arm om haar hee in het rijtuig. Ik gun hem die vrouw van harte; ze was altijd naar en kribbig thuis; 't wordt natuurlijk een ongelukkig huwelijk. Later zijn de oudelui buiten gaan wonen, om dicht bij hun dochter te zijn. Heel aandoenlijk. Genoeg dat ik nu al twee maanden lang tegen een leeg huis aankijk. Ik wou wel, dat het eindelijk maar verhuurd werd. Kijkers zijn er genoeg geweest, maar niemand schijnt toe te happen, want dat vervelende huurbordje staat nog steeds op een scheeven, armzaligen stok midden in den verwaarloosden tuin.

* * *

Ik voel me opleven. 't Komt alles, door het huis hierover. Behangers, schilders, stucadoors zijn druk in de weer, doen tenminste alsòf. Ik zit den geheelen dag op mijn observatiepost en geniet. 't Huis is verhuurd. En nog wel aan een paar jongelui die zeker gaan trouwen. Ik schat hem op zes-en-twintig, haar op twintig. Ze komen eens in de week samen kijken. Dus ze wonen niet hier. Doordat er nog geen gordijnen voor de ramen hangen, kan ik vrij inkijken. Ze loopen altijd arm in arm door alle kamers, doen opmetingen, hij met een duimstok, zij met een eindje touw, en maken zooveel onwijze gekheid, dat ik benieuwd ben, of er wat van die opmetingen zal terecht komen. Enfin, dàt is hun zaak, wanneer de zeilen niet passen en de gordijnen te kort worden.

Hoewel ik tegen de gordijnen moet aankijken.

Vandaag zijn de twee jonge dwazen er weer geweest. 't Was Zondag, dus ze hadden allen tijd. Ik grinnik, als ik den echtgenoot in spé met den huissleutel de deur zie openmaken. Je kunt aan alles merken, dat ze er verbazend trotsch op zijn, al een sleutel te hebben van „hun" huis. Belachelijk. Ik heb hun expeditie door het huis naar mijn beste weten gevolgd. Eerst zijn ze door de gang naar de keuken geloopen. Tenminste dat moet ik veronderstellen. Hebben zeker meteen in den tuin op een bank gezeten, want het heeft drie kwartier geduurd voor ze in de kamers gekomen zijn. De suitedeuren stonden open, en dus kon ik zien, hoe ze eerst weer de achterkamer gemeten hebben, en hoe zij maar zoo'n beetje met het eindje touw gespeeld heeft. Plotseling heeft ze hem het touw om zijn middel geslagen, en hem zoo naar de voorkamer getrokken. Ik heb mijn hoofd geschud. Ik was werkelijk blij toen ze naar boven gingen, want zulke flauwiteiten maken me kwaad. Ze zijn ruim een uur boven gebleven, en nu pas hebben ze het tuinhekje weer achter zich dichtgetrokken Ik geloof wel, dat ik met die twee als overburen, vaak reden zal hebben om me te ergeren.

* * *

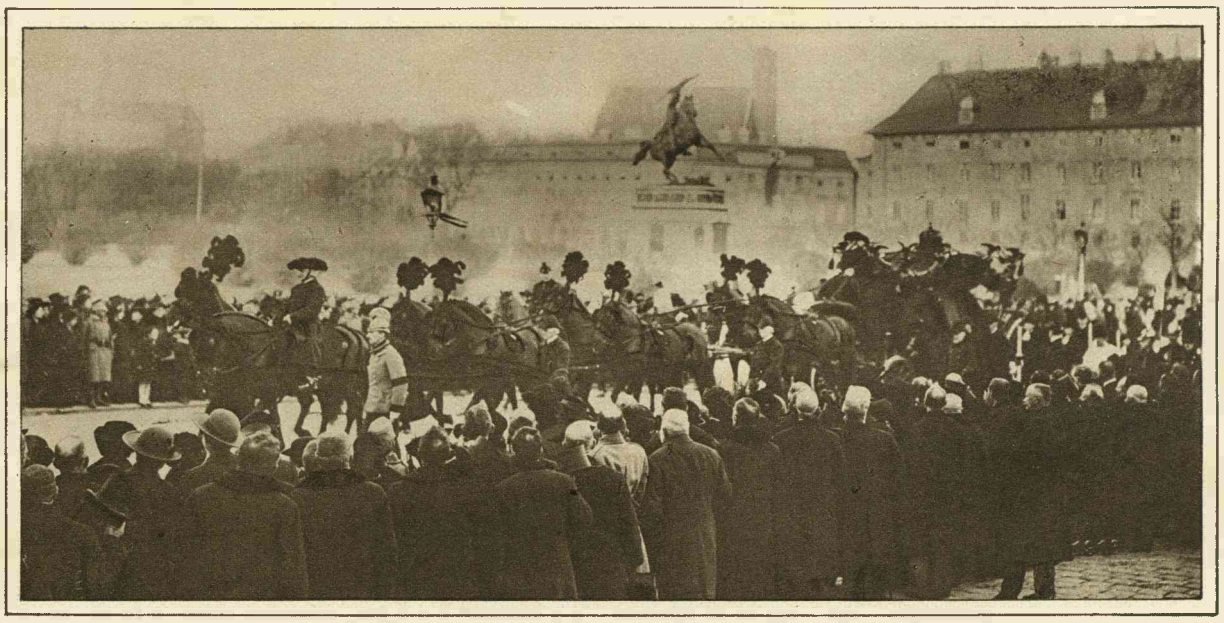
Ze zijn er. De overburen meen ik. Och, och, wat is dat een herrie geweest. Eerst zijn ze samen een dag gekomen, om de gordijnen op te hangen, die, en dat verwondert me, niet te kort zijn. Toch begrijp ik niet, waarom ze zulke karweitjes niet door een stoffeerder laten doen. Zeker geen geld genoeg. 't Schijnt modern te zijn om er maar op los te trouwen; zonder geld, desnoods zonder positie. Als de liefde er maar is, ... daar schijnt alles op gebaseerd te zijn. Liefde verschaft eten, vuur, gas, kleeren. Daar is geen geld voor noodig. Och, och, wat zullen die jonge dwazen gauw ondervinden, dat liefde een paskwil is.

Ze zijn er dus. Er heeft gisteren een groote verhuiswagen voor de deur gestaan. Ik weet nu precies welke meubels ze hebben. In de achterkamer oud-Hollandsche stoelen; die kun je tegenwoordig heel goedkoop krijgen. Voor is alles dof eiken met blauw. 't Zal gauw bleu-fané worden, want de zon staat den geheelen dag pal op de ramen. Boven voor is hun slaapkamer, achter logeerkamer, beider inrichting pitch-pine.

Hij schijnt nog vacantie te hebben, tenminste ik heb hem den geheelen dag bezig gezien. Ja, nu sjouwt hij nog voor haar. 't Zal me eens benieuwen, hoe lang dat duurt. Er is ook een piano, waar ik vanavond al van geprofiteerd heb; ze hadden de ramen openstaan, en in de rommelige kamer, want er is nog weinig op orde, zat zij te zingen en te spelen. 'k Ben niet muzikaal, durf me dus geen oordeel aanmatigen. 'k Hoop alleen, dat ik er niet elken avond last van krijgen zal.

* * *

Ze wonen nu twee maanden tegenover me. Ik begin hun doen en laten al op m'n duimpje te kennen. 's Morgens gaat

DE BEGRAFENIS VAN KEIZER FRANS JOZEF.

In aansluiting met de reeds in ons vorig nummer gebrachte foto's van de teraardebestelling van Keizer Frans Jozef, geven wij op deze pagina nog een serie interessante opnamen van deze plechtigheid. — Hierboven: De begrafenisstoet in de straten van Weenen.

DE BEGRAFENIS VAN KEIZER FRANS JOZEF.

Links: De keizerlijke familie en alle aanwezige vorsten op weg van de Stephanskerk naar de Kapucijnerkerk. *Midden:* De keizerlijke familie. *Rechts:* De lijkkoets passeert den Heldenplatz.

DE BEGRAFENIS VAN KEIZER FRANS JOZEF.

De Hongaarsche lijfwacht in den stoet.